

...κης, από αλήτης Άγιος !

[δόξη πίστη](#)

Μία από τις ελάχιστες φωτογραφίες τού νεο-

ασκητού Ηλία Παναγουλάκη. Τήν ευχή του νάχουμε !

Αναφέρει ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος:

«Θα σας πω ένα ωφέλιμο, από την πατρίδα μου. Γύρω στά 1916 -1917, κάπου εκεί , αν δεν με απατά η μνήμη μου, υπήρχε κάτω στην πατρίδα μου, στην Καλαμάτα, ένας νέος ονόματι Ηλίας Παναγουλάκης.

Αυτός ήταν πάρα πολύ καλός τραγουδιστής, ήταν καλλίφωνος και περνούσε τη ζωή του με μερικούς άλλους νέους γυρίζοντας στα καλντερίμια εκεί και τους δρόμους και παίζοντας κιθάρες και όργανα για να βγαίνουν οι κοπέλες από τα παράθυρα.

Είχε ένα ταβερνείο, στο οποίο μαζεύονταν όλοι οι αλήτες της Καλαμάτας και στους οποίους επιβαλλόταν σαν αρχηγός. Όλη η αληταρία της Καλαμάτας είχε αρχηγό τον Ηλία Παναγουλάκη. Έδερνε με το παραμικρό. Απλώς γιατί τον στραβοκοίταξαν.

Ήταν πάρα πολύ χειροδύναμος. Αγράμματος βέβαια. Όλα τα ι τα έγραφε με γιώτα. Και ζούσε τη ζωή του με αυτό τον τρόπο. Γλέντι και τραγούδι και διασκέδαση.

Κάποτε πέθανε ένας φίλος του, από την παρέα του. Πήγε στην κηδεία, στο νεκροταφείο. Άκουσε την φράση του Ευαγγελίου: «Αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Αγράμματος ήτανε, την κατάλαβε όμως, «Μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Τί είναι τούτο το πράγμα;

Υπάρχει ζωή μετά θάνατον;

Πλησιάζει έναν επίτροπο και του υποβάλλει αυτή την ερώτηση: Τί λέει; Τί φράση είναι αυτή, την οποία είπε ο παπάς; Υπάρχει ζωή μετά θάνατον;

Κατά θεία πρόνοια, έπεσε στα χέρια κάποιου ευσεβούς επιτρόπου, ο οποίος του είπε αρκετά πράγματα. Αυτά ήταν αρκετά, βέβαια και με τη θέα του νεκρού. Είδε πριν από λίγο, ότι όλα έληξαν, όλα τελείωσαν γι' αυτόν τον άνθρωπο, ως εδώ ήταν αυτός ο άνθρωπος. Δεν μπορούσε να προχωρήσει πιο πέρα, να ζήσει περισσότερο. Τελείωσαν όλα. Υπό το φάσμα του θανάτου, τα λόγια αυτά του επιτρόπου βρήκαν απήχηση. Κατεβαίνει στην πόλη...

Το νεκροταφείο απείχε λίγο απ' την άκρη της πόλεως, τώρα πια είναι σχεδόν μέσα στην πόλη. Κατεβαίνει, λοιπόν, στην πόλη. Παίρνει μαύρα κρέπια και ντύνει το δωμάτιο του. Δηλαδή όλους τους τοίχους τους έντυσε με μαύρα κρέπια. Πουλάει όλα τα αντικείμενα του ταβερνεϊού.

Ανεβαίνει στο μοναστήρι της Βελανιδιάς, το οποίο απέχει μια ώρα από την Καλαμάτα. Και εξομολογείται σε ένα καλό πνευματικό που υπήρχε τις μέρες εκείνες, με δάκρυα και συντριβή μεγάλη, και δίνει υπόσχεση ότι θα ζήσει πια υποδειγματική Χριστιανική ζωή.

Πηγαίνει λίγες μέρες στο χωριό του, αποχαιρετά του δικούς του, ξανάρχεται στην πόλη και πιάνει μια σπηλιά της πόλεως και αποφάσισε να γίνει εκεί ασκητής. Αυτό έπεσε σαν βόμβα στην πόλη, γιατί ήταν πασίγνωστος. Ο καλύτερος τραγουδιστής της Καλαμάτας. Οι φίλοι του τον νόμισαν τρελό.

Μπα, λένε, αυτός τρελάθηκε και τον παράτησαν. Αυτός άφησε γένια, άφησε μαλλιά, φόρεσε ένα παλιόρασο, από κάποιον το ζήτησε και έμεινε εκεί στη σπηλιά.

Πολλά παιδιά νεαρής ηλικίας, τα οποία ελκύσθηκαν από το παράδειγμά του, πήγαιναν να τον δουν. Τί είναι αυτός ο άνθρωπος. Άλλοι από περιέργεια. Πήγαιναν εκεί, κι αυτός τους δίδασκε, είχε βρει κάτι συναξάρια. Με τις ελάχιστες γραμματικές γνώσεις τις οποίες είχε, προσπαθούσε να διαβάζει τα συναξάρια, κάτι

άλλα βιβλία πατερικά και να τους διδάσκει. Κάποιος φίλος του τού πρόσφερε χρήματα να κτίσει μερικά κελλάκια, γιατί από τα παιδιά πολλοί ήθελαν να μείνουν μαζί του. Αυτός που είχε το κτήμα στο οποίο υπήρχε η σπηλιά τον έδιωξε, τον κυνήγησε. Του λέει, φύγε από δω. Έφυγε, κάποιος άλλος του πρόσφερε μια μικρή περιοχή, στην οποία έκτισε κελλάκια με τα χρήματα, τα όποια του έδωσε αυτός ο εύπορος κύριος.

Τα κελλάκια υπάρχουν ακόμη. Οι πόρτες είναι τόσο μικρές, ώστε μόνο πλαγίως μπορεί να μπει κανείς. Αυτό το είχε κάνει επίτηδες, για να υπενθυμίζει την στενή πύλη του παραδείσου. Και τα κελλάκια ήταν ενάμιση μέτρο επί ένα ογδόντα, δύο μέτρα.. κάτι τέτοιο, πάρα πολύ μικρά. Και αυτός είχε μια σπηλιά εκεί πέρα, στην οποία ασκήτευε.

Με την πάροδο του χρόνου έκτισαν και ένα Εκκλησάκι και έκαναν αγρυπνίες εκεί πέρα. Από τους πρώτους καρπούς του ανθρώπου αυτού, ήταν ο μακαρίτης πατήρ Ιωήλ Γιαννακόπουλος. Από αυτόν ξεκίνησε. Δέκα πέντε ετών παιδί έφευγε από το κρεβάτι του, πήδαγε απ' το παράθυρο, γιατί δεν τον άφηνε ο πατέρας του και πήγαινε και παρακολουθούσε τις αγρυπνίες του Παναγουλάκη. Εγώ βέβαια ήμουν αγέννητος τότε. Από ανθρώπους που τον πλησίαζαν τα ξέρω αυτά, από ανθρώπους τέτοιους, τον πατέρα Ιωήλ και άλλους.

Ο π. Ιωήλ πήγαινε εκεί και κάποια μέρα μάλιστα, τον έπιασε ο πατέρας του, έφευγε το βράδυ έντεκα, εντεκάμιση όταν κοιμόταν και γύριζε το πρωί πέντε, πεντέμιση η ώρα και ξανάπεφτε στα ρούχα- ένα πρωί λοιπόν, τον έπιασε ο πατέρας του και τον έδειρε αγρίως τον μακαρίτη.

Όταν όμως μεγάλωσε, πήγε και έμεινε μαζί του αρκετά χρόνια. Και πολλοί άλλοι πήγαν και ωφελούνταν απ' αυτόν πάρα πολύ. Ήταν τέτοια η επίδραση του κηρύγματός του, ώστε ο Διοικητής του Κέντρου της Καλαμάτας έστειλε περιπόλους στις προσβάσεις της περιοχής στην οποία βρισκόταν -ένα ύψωμα στο ΒΑ άκρο της πόλεως-, έστειλε περιπόλους για να εμποδίζουν τους στρατιώτες να πλησιάζουν. Επειδή οι στρατιώτες που πήγαιναν και παρακολουθούσαν το κήρυγμά του γύριζαν στο κέντρο και πέταγαν τα αρτύσιμα φαγητά τις Τετάρτες και τις Παρασκευές και έμεναν εντελώς άσιτοι.

Υπερτόνιζε τη νηστεία, τις αγρυπνίες, κυρίως αυτά είναι τα γνωρίσματα των ασκητών. Αλλά ήταν και έντονα Χριστοκεντρικός άνθρωπος.

Κάποτε μου είπε ο πατήρ Ιωήλ δύο περιπτώσεις οι οποίες αποδεικνύουν ότι αυτός ο άνθρωπος είχε χάρισμα από το Θεό και προορατικό, αλλά μπορώ να πώ και θαυματουργικό χάρισμα.

Το κελλί του είχε στέγη καλάμια και κεραμίδια, και, για να μην πέφτουν κομμάτια απ' τα ασβέστια και τα καλάμια κάτω, είχε βάλει ένα χαρτί μπλε, απ' αυτό που τύλιγαν τα βιβλία, το ξέρετε, τις κόλλες αυτές. Μεσολαβούσε όμως μεταξύ του χαρτιού και της στέγης των καλάμιών, ένα διάστημα δύο τρεις πόντοι. Εκεί, λοιπόν, είχε μπει ένα έντομο, εμείς στην Μεσσηνία τα λέμε μπουρμπούδουλα αυτά τα πράγματα, δεν ξέρω πώς τα λέτε εσείς, αυτά τα χρυσά, τα οποία δένουν τα παιδάκια στην κλωστή και τα τραβάνε.

-Χρυσόμυγες τα λέμε εμείς.

-Λοιπόν, είχε μπει μία φορά ένα τέτοιο πράγμα και βούιζε, την ώρα κατά την οποία δίδασκε τα παιδιά, τους νεαρούς οι οποίοι πήγαιναν εκεί. Αυτοί άρχισαν να γελάνε και να πειράζουν ο ένας τον άλλο ακούγοντας το βούουουου, που έκανε πάνω αυτό. Το αντιλήφθηκε ο Παναγουλάκης αυτό, κοίταξε προς τα πάνω, σήκωσε το χέρι και λέει: «Επιτιμήσαι σοι ο Κύριος, διάβολε, σατανά!» Σε δευτερόλεπτα σταματάει.

Δεύτερη περίπτωση, την οποία μου είχε πει ο π. Ιωήλ. Αυτός, ο π. Ιωήλ, ήταν πάρα πολύ βραδύγλωσσος, στα νεανικά του χρόνια. Για να πει μία λέξη, έπρεπε να μαρτυρήσει ο άλλος, ο οποίος τον άκουγε. Τρομακτική βραδυγλωσσία, τρομακτική, και στα τελευταία κάτι του είχε μείνει, αλλά μόλις διακρινόταν. Στα μαθητικά του χρόνια ήταν απαίσια βραδύγλωσσος, αφόρητος.

Όπως μου έλεγε ο ίδιος και όπως μου λέγανε και οι συμμαθητές του. Κάποτε, λοιπόν, κάτι ήθελε να εκφράσει και δεν μπορούσε, προσπαθούσε πολύ ώρα και... και... και... συνέχεια ο καημένος και δεν μπορούσε. Τον πλησίασε ο Παναγουλάκης, τον εθώπευσε στο κεφάλι και του λέει: «Άκουσε παιδί μου, η βραδυγλωσσία θα σου περάσει. Κάτι μόλις θα σου αφήσει, αλλά θα σου περάσει και θα γίνεις και κήρυκας του Ευαγγελίου». Ήταν τότε δεκαπέντε δεκαέξι ετών, κάτι τέτοιο.

Και άλλα πολλά τέτοια. Α..., και ένα ακόμη.

Πριν αποφασίσει να μείνει οριστικά στη σπηλιά, πήγε και βρήκε όλους τους ανθρώπους τους οποίους είχε αδικήσει, είχε δείρει, είχε με οποιοδήποτε τρόπο βλάψει και ζήτησε από όλους συγχώρεση.

Στις φυλακές Ναυπλίου βρισκόταν ένας κατάδικος, σε βαριά ποινή, γιατί, δεν

ξέρω, κάποιο έγκλημα είχε κάνει. Αυτόν κάποτε είχε αποπειραθεί να τον μαχαιρώσει ο Παναγουλάκης. Και είχε δικασθεί, τότε, ο Παναγουλάκης ένα μικρό χρονικό διάστημα, γιατί έφταιγε ο άλλος. Πήγε, λοιπόν, στο διευθυντή των φυλακών και τον παρακάλεσε να του φέρει τον κατάδικο αυτό να τον δει. Όταν ο κατάδικος άκουσε ότι τον ζητά ο Παναγουλάκης, δεν ήθελε να παρουσιασθεί.

Αμάν, λέει και εδώ ήλθε να με σκοτώσει. Είδε κι έπαθε ο διευθυντής να τον πείσει, ότι δεν πάει με τέτοιες διαθέσεις. Τελικά πείσθηκε αυτός και άφησε να τον πάνε στο εντευκτήριο εκεί της φυλακής.

Ο Παναγουλάκης πήγε, έπεσε στα πόδια, του έβαλε μια εδαφιαία μετάνοια, του φίλησε τα πόδια, του λέει με συγχωρείς για ότι σου είχα κάνει. Εγώ πια αποφάσισα να αλλάξω ζωή, εύχομαι κι εσύ να μιμηθείς το παράδειγμά μου. Γύρισε, λοιπόν, και ζήτησε συγνώμη απ' όλους.

Έζησε μία ζωή Οσιακή, κοιμόταν τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο, ποτέ στο κρεβάτι. Είχε μέσα στη σπηλιά του αυτή, η οποία συγκοινωνούσε με ένα κελάκι, ένα σκαμνάκι μικρό και έβαζε τα χέρια έτσι, σ' ένα μικρό τραπεζάκι, το οποίο είχε, έβαζε τα χέρια έτσι και το κεφάλι πάνω στα χέρια και κοιμόταν τρεις ώρες περίπου το 24ωρο καθιστός. Ποτέ δεν έπεσε, ούτε σε σανίδα κάτω, καθιστός πάντοτε.

Έτρωγε πάντοτε μετά τη δύση του ηλίου, λάδι μόνο Σάββατο και Κυριακή, όλο το χρόνο. Κρέας και ψάρι ποτέ. Και μόνο στα τέλη της ζωής του, επειδή προσβλήθηκε λόγω της μεγάλης ασκήσεως από καλπάζουσα φυματίωση, μετά από εντονότατη πίεση των πνευματικών του τέκνων έφαγε λίγο κρεατόζουμο.

Δεν ήταν δική του κατάλυση, βέβαια, αλλά είχε βαρύτατη φυματίωση ο ίδιος και δεν μπόρεσε ο καημένος να αντέξει και το 1921 ή 1922, δεν θυμάμαι ακριβώς έφυγε από τον κόσμο αυτό, αφού διήνυσε μια οσιακή ζωή και αφού πολλούς ανθρώπους οδήγησε στο σωστό δρόμο.

Σας είπα απ' τους πρώτους καρπούς του π. Ηλία είναι ο π. Ιωήλ ο Γιαννακόπουλος, η ηγουμένη της Μονής των καλογραιών Φιλοθέη κάτω στην Καλαμάτα, ο π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος που πήγε στην Ουγκάντα -όλοι αυτοί από 'κει μέσα βγήκανε, απ' τον Παναγουλάκη.

Ο π. Ευσέβιος Θεριάκης, ιερομόναχος στην Καλαμάτα.

Τόσοι και με τόσων ετών εργασία αρχιερείς και ιεροκήρυκες και δεν κατορθώνουν να βγάλουν δύο τρεις εργάτες του Ευαγγελίου.

Πλείστοι όσοι αρχιερείς και ιεροκήρυκες -και αυτός ο αστοιχείωτος άνθρωπος, ο αγράμματος, έδωσε στο Ευαγγέλιο πάρα πολλούς εργάτες.

Και πολιτογράφησε στον Παράδεισο πάρα πολλές ψυχές με την οσιακή του ζωή. (π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, Άρθρα και Μελέτες)

<http://www.hristospanagia.gr/?p=21459>

ΚΙ΄ ΑΛΛΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ...

Ο όσιος Νεοασκητής π. Ηλίας Παναγουλάκης, γεννήθηκε την 14/7/1873 στην Καλαμάτα και έζησε στην περιοχή της Μεσσηνίας. Από τα πρώτα χρόνια της ζωής του είναι γνωστά ελάχιστα πράγματα, είναι όμως γενικά παραδεκτό, ότι ήταν άνθρωπος του κόσμου και της αμαρτίας.

Ο θάνατος ενός στενού και αγαπημένου του φίλου, υπήρξε γι' αυτόν γεγονός σωτήριο, γιατί κατά τη κηδεία του, άκουσε για πρώτη φορά τα σχετικά με την αιώνια ζωή λόγια του Ευαγγελίου, «ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντι με, έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μετέβηκεν εκ του θανάτου προς την ζωήν» (Ιωαν. 5, 24) δηλαδή «όποιος ακούει το λόγο μου πιστεύει σε αυτόν που με έστειλε (το Θεό Πατέρα), έχει αιώνια ζωή, και σε κρίσει δεν θα έρθει, αλλά απ τον θάνατο στη Ζωή πορεύεται».

Γεμάτος σκέψεις και βαθιά επηρεασμένος, ζήτησε από τον Ιερέα του νεκροταφείου να του εξηγήσει σχετικά. Πράγματι ο Ιερέας του μίλησε για την κρίση, την μετά θάνατο ζωή, την τιμωρία (ανταπόδοση ορθότερα), την μετάνοια και την επιστροφή.

Με συντριβή και επίγνωση της πνευματικής του κατάστασης, (σύμφωνα με τους μαθητές του είπε στον ιερέα: «Και για μένα; Για μένα που έχω ματώσει την θάλασσα, υπάρχει σωτηρία;»), ζήτησε να εξομολογηθεί. Ο ιερέας όμως δεν ήταν εξομολόγος και γι αυτό τον έστειλε σε έμπειρο πνευματικό της Μονής Βελανιδιάς.

Μετά το σωτήριο λουτρό της μετανοίας και γεμάτος ζήλο για έργα αρετής, είπε στον εξομολόγο του:

«Θα κάνω τη ζωή του Μεγάλου Αντωνίου!» παρόλο όμως το γεγονός, ότι ο πνευματικός του συνέστησε να γίνει απλώς ένας χριστιανός, ο Ηλίας ξεκίνησε για τη Μάνη, αναζητώντας τόπο για προσευχή και άσκηση. Στη Μάνη, έζησε κοντά σε ένα εξωκκλήσι για μικρό χρονικό διάστημα, εργαζόμενος την μετάνοια και την προσευχή, και αγωνιζόμενος υπεράνθρωπα με νηστεία και αγρυπνία.

Ο ιερέας όμως του κοντινού χωριού , του συνέστησε να αγωνισθεί εκεί που αμάρτησε, δηλαδή στην Καλαμάτα. Υπάκουσε και επιστρέφοντας στον τόπο που έζησε την αμαρτωλή του ζωή, κατοίκησε στα κτήματα ενός χριστιανού στην ερημική θέση «Αγία Άννα», στο φρούριο της πόλης. Εκεί αρχίζει νέους αγώνες υπεράνθρωπους, αδιανόητους για την εποχή του, και προσφέρει στο Θεό τους καρπούς της μετανοίας του.

Σε μικρό χρονικό διάστημα η περιοχή κατακλύζεται από επισκέπτες. Δεκάδες άνθρωποι έρχονται προς αυτόν, (οι περισσότεροι γεμάτοι περιέργεια και σκωπτική διάθεση). Πολλούς το πύρινο κήρυγμα μετανοίας και προ πάντων το παράδειγμα του, μεταβάλλει σε πιστούς προσκυνητές και υπάκουους μαθητές. Το γεγονός αυτό έβαλε σε σκέψεις τον ιδιοκτήτη του κτήματος, ο οποίος φοβούμενος μήπως η Εκκλησία αποκτήσει δικαιώματα στην ιδιοκτησία του , ζήτησε από τον π. Ηλία να απομακρυνθεί.

Ο ταλαιπωρημένος ασκητής(ήδη τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, είχαν αλλοιωθεί από την νηστεία και την κακοπάθεια), υπάκουσε. Πριν φύγει από την «Αγία Άννα» έδωσε ένα νόμισμα (μια χάλκινη πεντάρα της εποχής), σε κάποιον μαθητή του και τον έστειλε στο Ναό της Υπαπαντής, για να ψάλλει μία παράκληση. Μετά την επιστροφή του υποτακτικού του, η μικρή συνοδεία ξεκίνησε χωρίς συγκεκριμένη πορεία.

Μετά από περιπλάνηση, λίγο μετά την του Αγίου Κωνσταντίνου που ίδρυσε ο λόγιος Ιερομόναχος Γεράσιμος Παπαδόπουλος (1763-1844, συναντήθηκε με τον εργολάβο Χρήστο Ταμπακέα. Ο π. Ηλίας και οι μαθητές του, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του ευσεβούς Ταμπακέα, εξιστόρησαν τα γεγονότα. Ο Ταμπακέας, που όπως αποδεικνύεται από τα πράγματα ήταν ευσεβής και φιλομόναχος, προσπάθησε να βοηθήσει την συνοδεία και για τούτο την οδήγησε στο κτήμα του φίλου του Θωμά Μιχαλάκου, (εκεί που σήμερα βρίσκεται η Ιερά Μονή Ευαγγελίστριας), από τον οποίο και αγόρασε το κτήμα, προσφέροντας του στον ασκητή.

Μετά την εγκατάσταση στην νέα εξασφαλισμένη θέση, ο π. Ηλίας, αφού οικονόμησε από κάπου ένα παλιό ράσο, κατέβηκε στο μικρό σπήλαιο που υπήρχε στο κτήμα και άρχισε με μεγαλύτερο ζήλο την άσκηση. Μέσα στο σκοτάδι και την υγρασία του σπηλαίου, αγωνίσθηκε υπεράνθρωπα μιμούμενος τους μεγάλους ασκητές. Σε λίγο η φήμη του ξεπέρασε τα όρια της περιοχής και εκατοντάδες άνθρωποι άρχισαν και πάλι να συρρέουν, για να ακούσουν το φλογερό κήρυγμα του μετανοίας. Πολλοί από τους επισκέπτες του, γοητευμένοι από την ζωή και την προσωπικότητα του, παρέμειναν μαζί του και έγιναν υποτακτικοί και μαθητές του.

Εκεί χωρίς να έχει καρεί μοναχός έζησε για δεκαπέντε χρόνια με σκληρή άσκηση, νηστεία και προσευχή. Κρέας, ψάρια, αυγά, και γάλα δεν έτρωγε ποτέ. Λάδι μόνο κάθε Σάββατο και Κυριακή. Και Τετάρτη και Παρασκευή είχε ολοχρονίς πλήρη ασιτία. Δεν ήταν όμως μακριά από τους ανθρώπους, γιατί πολλοί τον επισκεπτόντουσαν, τον ζούσαν και άκουγαν το κήρυγμά του, και ήταν μέρος της καθημερινής τους κουβέντας!!

Κάθε Κυριακή και εορτή συνέρρεαν στο Ασκητήριο του Παναγουλάκη πλήθη Χριστιανών στους οποίους κήρυττε τον λόγο του Θεού. Μέσα στο απέριττο οίκημα που κήρυττε, υπήρχε κρεμασμένο το ομοίωμα ενός ανθρώπινου σκελετού για να θυμίζει συνεχώς στους ακροατές την ματαιότητα του κόσμου τούτου. Το απλό και άτεχνο, αλλά προερχόμενο από την καρδιά που φλόγιζε η αγάπη του Χριστού κήρυγμα του Παναγουλάκη, αναγέννησε πλήθος ψυχών.

Κήρυττε με απaráμιλλη ζέση την μετάνοια. Υπενθύμιζε τον πνευματικό και αιώνιο θάνατο και την απειλή της αιώνιας καταδίκης. Το ζωντανό παράδειγμα οδήγησε πολλούς στην οδό της Μετανοίας, της Ιεράς Εξομολόγησης, και τους έκανε συνειδητά μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Κοντά στον αγράμματο αυτό ασκητή μαθήτευσαν παιδιά τότε, κατοπινοί μεγάλοι εργάτες του Ευαγγελίου, όπως ο Φώτιος (Αρχιμανδρίτης Ιωήλ) Γιαννακόπουλος(1901-1966), ο Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος(1876-1972), μέγας Ιεραπόστολος της Αφρικανικής Ηπείρου, ο Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ Αγιαννανίτης (1895-1955), μεγάλη Αγιορείτικη μορφή και άλλοι πολλοί.

Οι σπουδαιότεροι από τους μαθητές του ήταν επίσης: Ο Γεώργιος Αναγιαρέας (διάδοχος του στην ηγεσία της Μονής κατά την περίοδο 1918-1920), ο Γεώργιος Πουπουλάτης (έπειτα Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Μεσσηνίας με το όνομα Χρυσόστομος), ο Πέτρος Καλοκύρης (μοναχός Συμεών), ο Ανδρέας Κωτσόπουλος (Μοναχός Αντώνιος), ο Φώτιος Μπούστος, ο Μοναχός Παναγιώτης και ο Γεώργιος

Αναγνωστόπουλος (έπειτα Αρχιμανδρίτης Θεόδουλος, ιδρυτής της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Κορώνης).

Αξιοσημείωτος είναι ο τρόπος που τον γνώρισε και έγινε μαθητής του ο Φώτιος Γιαννακόπουλος, ο κατοπινός π. Ιωήλ. Αναφέρει ο ίδιος χαρακτηριστικά:

«...Μια μέρα του 1913, όταν ο Φώτης ήταν κοντά στα 12, ενώ έπαιζε ξυπόλητος στο δρόμο, μια γιαγιά, φτωχή και τυφλή, του ζήτησε να την οδηγήσει στην άγνωστη μέχρι τότε σπηλιά του ασκητή. Ο καλοσυνάτος Φώτης άφησε το παιχνίδι του με τα άλλα παιδιά και συνοδεύοντας την τυφλή άκουσε το κήρυγμα του Παναγουλάκη. Η γαλήνια όψη του και ο δυναμικός του λόγος τον γοήτεψαν και έτσι αφέθηκε στο Άγιο Πνεύμα να τον οδηγήσει, όπου το στόμα της τυφλής γιαγιάς έλεγε!!!!

Από τότε ο Φώτης απέκτησε Δάσκαλο.... Από τότε και σε όλη του τη ζωή έλεγε «τι παράξενα, τι μυστήρια που ενεργεί ο Θεός; Εμένα στο φώς με οδήγησε μια γριά τυφλή. Τι σοφά που ενεργεί ο Θεός! Είχα την εντύπωση ότι την οδηγούσα εγώ. Και ο Θεός μου έδειξε, ότι μου την είχε στείλει για να οδηγήσει Εκείνος, με αυτήν την «τυφλή», στο φώς της επιγνώσεώς του εμένα που ‘έβλεπα’».

Μία άλλη φορά βρέθηκε μπροστά σε ένα θαυμαστό σημείο, που όχι μόνο τον σαγήνευσε, αλλά για το φιλοσοφικό του μυαλό, τον σιγούρεψε για την αλήθεια και τη δύναμη της Ορθόδοξης Πίστεως.

Ο Ηλίας Παναγουλάκης μιλούσε σε μία ομάδα νεαρών και αρκετούς μεγάλους για αυτή την Πίστη. Τότε ένας χρυσοκάνθαρος πετούσε συνεχώς πάνω από τα κεφάλια τους και όλοι στράφηκαν σε αυτόν, χωρίς να προσέχουν τον ασκητή. Τότε ο Ηλίας, με το σημείο του σταυρού, επιτίμησε τον διάβολο, οπότε το ζώο έπεσε κάτω νεκρό....Ο σοφός Φώτης τότε κατάλαβε!!!

Αλήθεια, έχουμε σκεφθεί πόσο δαιμονικό είναι το κάθε τι, που μας αποσπάει από το λόγο του Θεού και διώχνει από την ψυχή μας την κατάνυξη; Δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα σαράντα πέντε του χρόνια ο Παναγουλάκης, όταν προσβλήθηκε από βαρείας μορφής φυματίωση .

Την 17η Ιανουαρίου 1918 (ημέρα εορτής του Αγίου Αντωνίου, του οποίου την ζωή ήθελε να μιμηθεί!), σε ηλικία μόλις 45 ετών, μετά από 16ετή άσκηση γεμάτη κακοπάθεια αλλά και πλούσιους πνευματικούς καρπούς, ο νεοασκητής π. Ηλίας Παναγουλάκης κοιμήθηκε τον ύπνο του δικαίου.

Άφησε τη φήμη οσίου και πνευματικού ανδρός και τιμάται ιδιαίτερα από το λαό της περιοχής. Ο τάφος που βρίσκεται στη βάση του δεξιού κωδωνοστασίου του

(παλαιού) Ναού της Ευαγγελίστριας στην ιερά του Μονή, και η τίμια κάρα του σε μικρό ξύλινο κιβώτιο- προθήκη, στο παρεκκλήσιο της Υπαπαντής, δίπλα στην Κάρα του μαθητή του και έπειτα επισκόπου Γ.Ο.Χ. Μεσσηνίας αειμνήστου κυρού Χρυσοστόμου.

Πηγή: «ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ Γ.Ο.Χ. ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ» (Αντ. Μάρκου). Έκδοση Ι. Μητροπόλεως Μεσσηνίας, 1981.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ανέκδοτα Αρχιμανδρίτου Ιωήλ Γιαννακόπουλου, έκδοσις Δ΄ εν Αθήναις, 1973, σελ. 44-46, επιμέλεια Αρχιμ. Επιφανίου Θεοδωρόπουλου

Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές, ΙΩΑΚΕΙΜ ΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ, τόμος 1, έκδοσις Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής, 1955

Μητροπολίτου Νικοπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΥ, Ο πατήρ Ιωήλ, Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com